

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

CERCUL DE PIATRA^{VOL. I}

DIANA GABALDON

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de
GABRIEL STOIAN

NEMIRA

PROLOG

Când eram mică, nu voiam niciodată să calc prin băltoace. Nu din teama că acolo se aflau râme încenate sau că-mi voi uda şoşetele; în general, eram un copil murdar, care manifesta un dispreț plin de veselie față de murdăria de orice fel.

Pur și simplu nu puteam crede că acea suprafață perfect netedă era doar o peliculă subțire de apă deasupra solului solid. Îmi închipuiam că era o deschizătură spre cinești ce spațiu insondabil. Câteodată, văzând vălurile provocate de pașii mei, socoteam că băltoaca era nespus de adâncă, o mare fără fund, în care stăteau la pândă încolăciri lenevoase de tentacule și luciri de solzi, amenințări ale unor trupuri uriașe cu dinți ascuțiți care pluteau tacute, duse de apă în adâncimi de neconcepțut.

Și apoi, privind reflectarea din apă, îmi vedeam chipul rotund și părul ondulat pe o întindere albastră, lipsită de trăsături, și îmi imaginam că băltoaca era intrarea spre alt cer. Călcând în ea, mă voi scufunda pe neasăptate și voi continua să cad la nesfârșit în spațiul albastru.

Singura dată când îndrăzneam să trec printr-o băltoacă era la crepuscul, când începeau să apară stelele. Dacă priveam în apă și vedeam un punctisor iluminat, puteam călca și stropi în jur fără nicio teamă, pentru că, dacă aș fi căzut prin băltoacă direct în spațiu, m-aș fi putut agăta de o stea și aș fi scăpat teafără.

Chiar și acum, când văd o băltoacă în fața mea, mintea mea pare să se opreasca pe jumătate – deși picioarele nu îi urmează exemplul –, apoi gonește mai departe, lăsând în urmă doar ecoul gândului.

Ce s-ar întâmpla dacă, de data asta, te-ai prăbuși?



Respect pentru oameni și cărți

PARTEA ÎNTÂI

BĂTĂLIA ȘI IUBIRILE
BĂRBAȚILOR

1. OSPĂȚUL FAMILIEI CORBIE

*Nenumărate căpetenii highland au luptat,
Și mulți bărbați viteji în luptă au căzut.
Și scump plătită le-a fost viața ce și-au dat
Pentru al Scotiei rege și legea de-nceput.*

– Oare te vei întoarce acasă?

16 aprilie 1746

Era mort. Cu toate acestea, lucruizar în acele condiții, simțea o durere pulsativă la nas. Deși avea o încredere nețărmurită în înțelegerea și îndurarea Creatorului, păstra în sine și urmele vinovăției elementare care îi făcea pe toți oamenii să se teamă de iad. Și totuși, lucrurile pe care le auzise despre iad îl făceau să credă că era aproape imposibil ca toate chinurile destinate nefericitelor suflete de acolo să se limiteze la o durere de nas.

Pe de altă parte, nu ajunsese în rai, din câteva motive. În primul rând, nu merita să ajungă acolo. Apoi, nu arăta defel a rai. Și, în al treilea rând, se îndoia că sufletele binecuvântate meritau mai mult decât cele damnate să se aleagă cu nasul spart.

Deși socotise mereu purgatoriul drept un loc destul de cenușiu, lumina roșiatică, destul de slabă, care ascundea tot ce se afla în jurul lui, părea convingătoare. Mintea i se limpezise puțin, iar capacitatea de a gândi îi revinea, chiar dacă destul de încet.

Supărat, se gândeau că ar fi trebuit să apară cineva care să îi spună care îi era sentința, cât va trebui să suferă pentru a fi purificat, pentru că apoi să intre în Împărăția Domnului. Nu era sigur ce aștepta să vadă: un demon sau un înger. Nu avea habar care erau criteriile de personal ale purgatoriului; pedagogul lui din vremea școlii nu abordase acel subiect.

Cât a rămas în aşteptare, s-a apucat să analizeze ce alte chinuri va trebui să îndure. Avea multe tăieturi, superficiale și adânci, dar și vânătăi încă și colo, și era aproape convins că își rupsese din nou degetul inelar de la mâna dreaptă – aşa cum îi ieșea în afară, cu încheietura înghețată, era greu să îl protejeze. Însă nimic din toate acestea nu era prea grav. Ce altceva mai era?

Claire. Numele i-a săgetat inima, pricinuindu-i o durere mai chinuitoare decât orice i se ceruse corpului său să suporte vreodată.

Era sigur că, dacă ar mai fi avut corp, acesta i s-ar fi chircit de durere. Când o trimisese înapoi la cercul de piatră, știuse că aşa se va întâmpla. Suferința spirituală putea fi considerată drept o stare obișnuită în purgatoriul și se aşteptase tot timpul ca durerea provocată de despărțire să fie pedeapsa lui principală – suficient, își spunea el, pentru a ispăsi tot ce făptuise până atunci: între altele, crime și trădări.

Nu știa dacă persoanelor din purgatoriul li se îngăduia sau nu să se roage, dar a făcut o încercare. *Doamne, s-a rugat el, fă ca ea să fie în siguranță! Ea și copilul!* Era sigur că ea reușise să ajungă la cercul de pietre; însărcinată în două luni, încă era iute de picior și se dovedise a fi cea mai încăpățanată și mai hotărâtă femeie pe care o cunoscuse. Însă nu avea cum să știe dacă ea reușise acea trecere periculoasă înapoi, spre locul din care venise – alunecând precar prin straturile misterioase dintre trecut și prezent, neputincioasă în strânsoarea rocii –, iar acest gând a fost de ajuns pentru a-l face să uite până și durerea chinuitoare de nas.

A reluat inventarierea suferințelor corporale și, descoperind că piciorul stâng părea să fi dispărut, a devenit nespus de îndurerat. Senzațiile se opreau la coapsă, unde avea gădilături și înțepături ca

de ace la încheietura genunchiului. Probabil că își va reveni cu vremea, fie când va ajunge în rai, ori măcar la Ziua Judecății de Apoi. Și, la urma urmelor, Ian, cunnatul lui, se descurca foarte bine cu proteza din lemn pe care o purta în locul piciorului lipsă.

Cu toate acestea, orgoliul lui era tulburat. A, asta trebuia să fie; o pedeapsă menită să îl lecuiască de păcatul trufiei. Hotărât să accepte cu tărie orice i s-ar fi rezervat, a strâns din dinți, dând dovadă de toată umilința de care era în stare. Cu toate astea, nu s-a putut abține, astfel că a dus o mâna (ori ceea ce folosea drept mâna) mai jos de genunchi, pentru a vedea unde se sfârșea membrul acum.

Mâna s-a lovit de ceva dur, iar degetele i s-au încurcat în părul ud și zbârlit. S-a ridicat brusc în capul oaselor și, cu puțin efort, a crăpat stratul de sânge care îi acoperise pleoapele, ținându-le închise. Se înșelase. Acela era *iadul*. Însă, la urma urmelor, James Fraser nu murise.

Peste el, zacea cadavrul unui bărbat. Greutatea lui de mort îi strivise piciorul stâng, ceea ce explica de ce nu și-l simțea. Capul, aflat cu fața în jos și greu ca o ghiulea, îl apăsa pe abdomen, iar părul împâslit și umed era ca o revârsare întunecată pe pânza udă a cămășii lui. Cuprins brusc de panică, a tresărit și s-a ridicat în șezut; capul s-a rostogolit în lateral în poala lui, iar un ochi pe jumătate deschis a privit fără să vadă dinapoia șuvîtelor de păr care îl adăposteau.

Era Jack Randall, iar tunica lui roșie de căpitan era atât de întunecată de umezeală încât părea aproape neagră. Nesigur, Jamie a făcut un efort să îndepărteze cadavrul, dar a descoperit că era uimitor de slăbit; degetele mâinii s-au răsfirat slabe pe umărul lui Randall, iar cotul celălalt i s-a curbat brusc în momentul în care a încercat să se sprijine în braț. S-a trezit din nou zăcând pe spate, având deasupra cerul cenușiu, care cernea lapoviță, învârtejindu-se amețitor deasupra. La fiecare respirație chinuită a lui, capul lui Jack Randall se mișca obscen în sus și în jos pe abdomen.

Și-a afundat ambele mâini în pământul mocirlos – rece, apă și trecuse printre degete și îi udase spatele cămașii – și s-a răsucit într-o parte. Între ei se păstrase o oarecare căldură; când cadavrul moale și greu a alunecat și l-a eliberat, ploaia rece ca gheață i-a izbit pielea proaspăt expusă, provocându-i un soc asemenea unei lovituri, aşa că, brusc cuprins de frig, a început să tremure violent.

În timp ce se zbătea pe pământ, luptându-se cu pliurile motolite și mânjite de noroi ale straiului din material ecosez, a auzit ceva mai puternic decât șuieratul vântului de aprilie; strigăte îndepărtate, gemete și vaiete, precum chemarea unor fantome în vânt. Și, mai presus de tot, cârâielile răgușite ale ciorilor. După cum se auzea, erau zeci și zeci de ciori.

Ciudat, și-a zis el ca prin vis. Nu era normal ca păsările să zboare pe o asemenea furtună. Cu un ultim efort, a eliberat mantaua de sub el, după care și-a pipăit corpul. Când a vrut să își acopere picioarele, a constatat că stângul, precum și kiltul îi erau scăldate în sânge. Imaginea nu l-a făcut să dispere; i s-a părut oarecum interesantă, petele de un roșu-închis contrastând cu verdele-cenușiu al plantelor de landă din jurul lui. Ecourile bătăliei s-au stins în urechile lui și a plecat de pe câmpia Culloden în tipetele ciorilor.

S-a trezit mult mai târziu, când cineva i-a rostit numele.

– Fraser! Jamie Fraser! Ești aici?

Nu, și-a zis el, cuprins de amețeală. Nu sunt aici. Locul în care zăcuse câtă vreme fusese lipsit de cunoștință se dovedise mai bun decât cel în care se afla acum. Acum stătea pe spate într-o mică adâncitură, pe jumătate plină de apă. Lapovița se oprise, dar vântul continua să bată; pătrunzător și rece, șuiera peste landă. Cerul se întunecase, devinind aproape negru; însemna că se apropiie înserarea.

– L-am văzut prăbușindu-se acolo, te asigur. Chiar lângă tufișul acela mare și încâlcit.

Glasul venea de departe, scăzând în intensitate în timp ce omul se certa cu cineva.

A auzit un foșnet în apropiere și, întorcând capul, a văzut o cioară. Stătea pe iarba, la câțiva centimetri de el, iar o pală de vânt

i-a răsfirat penele negre. S-a uitat la el cu un ochi strălucitor, ca o mărgică. Socotind că omul nu reprezenta nicio amenințare, și-a întors gâtul cu o ușurință deosebită și și-a înfipt ciocul gros și ascuțit în ochiul lui Jack Randall.

Scoțând un strigăt de repulsie și zbătându-se, Jamie a sărit în sus, făcând cioara să-și ia zborul, cârâind alarmată.

– Hei! Veniți aici!

Jamie a auzit plescait de pași prin mlaștină, apoi un chip și-a făcut apariția în fața lui, iar el a simțit o mâna atingându-l pe umăr.

– Trăiește! Vino, MacDonald! Dă o mâna de ajutor; nu poate merge pe propriile picioare.

Erau patru bărbați care, cu puțin efort, l-au ridicat, astfel că, neajutorat, și-a petrecut brațele pe după umerii lui Ewan Cameron și ai lui Ian MacKinnon.

Voa să le spună să îl lase acolo; își amintise scopul lui imediat după ce se trezise, și anume că dorise să moară. Însă bucuria de a-i avea din nou drept camarazi era prea mare pentru a-i se opune. Odihna îi trezise senzațiile din piciorul amortit, dar cunoștea gravitatea rănii. Oricum va muri curând; slavă Cerului că nu va trebui să îndure asta singur, pe întuneric!

– Apă?

A simțit apăsarea unei căni peste buze și s-a trezit îndeajuns de mult cât să bea, având grija să nu verse nicio picătură. O mâna l-a atins fugări pe frunte și s-a retras fără ca persoana care o făcuse să spună ceva.

Avea senzația că arde; simțea arșița flăcărilor înapoia ochilor, când îi închidea. Buzele îi erau crăpate și iritate din cauza fierbințelii, dar era mai bine decât cu fiorii de frig care îl cuprindeau din când în când. Când îl biruia febra, măcar putea sta nemîșcat; tremurul provocat de frisoanele reci îi trezea la viață demonii din picior.

Murtagh. Trăia un sentiment groaznic în privința nașului său, dar nu avea amintiri care să-i dea o formă. Murtagh murise; știa că aşa se întâmplase, dar nu știa de ce și nici de unde aflase asta. Mai bine de jumătate dintre oamenii armatei highlanderilor muriseră,

măcelăriți pe landă – măcar atât înțelesese din discuțiile bărbaților din fermă, însă el nu își amintea defel cum se desfășurase bătălia.

Mai luptase în rândurile altor armate și știa că o astfel de pierdere de memorie nu era neobișnuită pentru soldați; văzuse, dar nu suferise niciodată de aşa ceva. Știa că amintirile revin și speră că va muri înainte de a se întâmpla asta. Gândul l-a făcut să se cutremure, mișcarea făcând ca durerea să-i săgezeze piciorul, de parcă ar fi fost atins cu un fier înroșit, ceea ce l-a silit să scoată un geamăt.

– Jamie, ți-e mai bine?

Aflat alături de el, Ewan s-a ridicat într-un cot, iar chipul lui a părut palid în lumina zorilor. Avea un bandaj în jurul capului, iar pe guler erau pete ruginii, sânge închegat provenit de la o rană provocată de un glonț care îi trecuse razant peste cap.

– Da, mă simt mai bine.

A întins o mâna și, recunoscător, și-a lăsat-o pe umărul lui Ewan, care a atins-o ușor și a așezat-o la loc pe pat.

Ciorile reveniseră. Negre ca noaptea, plecaseră să clocească laolaltă cu întunericul, dar, odată cu zorii, se întorseră – păsări de război, corbii veniseră să se ospăteze din carnea celor căzuți. Era foarte posibil ca ochii să-i fi fost ciuguliți de păsările crude, a gândit el. Simțea forma globilor oculari pe sub pleoape, rotunzi și calzi, bucățele gustoase de gelatină care se rostogoleau neliniștite încoace și încolo, căutând în zadar uitarea, în vreme ce soarele care răsărea dădea pleoapelor lui o nuanță întunecată de roșu-sângeriu.

Patru dintre bărbați se strânseseră în apropierea singurei fereste a casei și discutau cu voce scăzută.

– Să scăpăm cu fuga? a spus unul dintre ei, făcând un semn cu capul spre ceea ce se afla afară. Iisuse, omule, cel mai teafăr dintre noi abia dacă se mai împletește, iar șase nu se pot ține pe picioare.

– Dacă tu poți merge, du-te, l-a îndemnat un bărbat care zacea întins pe podea, făcând o grimă spre propriul picior, înfășurat în rămășițele unui kilt. Nu mai pierde vremea din cauza noastră.

Duncan MacDonald s-a întors de la fereastră cu un zâmbet sumbru și a clătinat din cap. Lumina reflectată de geam îi evidenția trăsăturile aspre ale chipului, adâncindu-i ridurile provocate de epuizare.

– Nu, vom rămâne aici, s-a împotrivit el. Pe de o parte, englezii au împânzit pământul ca niște păduchi; de la fereastra asta îi putem vedea cum viermuisesc. Nimeni nu ar reuși să scape acum teafăr din Drumossie.

– Nici măcar cei care au fugit ieri de pe câmpul de luptă nu vor ajunge prea departe, a intervenit cu glas reținut MacKinnon. N-ați auzit soldații englezi trecând în noapte în marș forțat? Credeți că le va fi greu să doboare grupul nostru dezlânănat?

Nimeni nu a putut oferi un răspuns la acea întrebare. Îl știau cu toții prea bine. Mulți dintre scoțieni abia fuseseră capabili să stea pe picioare înainte de bătălie, pentru că erau slăbiți de frig, de oboseală și de foame.

Jamie s-a întors spre perete, rugându-se ca oamenii lui să fi început lupta suficient de devreme. Lallybroch era departe; dacă ei se puteau îndepărta suficient de mult de Culloden, era puțin probabil să fie prinși. Și totuși, Claire îi spusese că trupele lui Cumberland vor pustii Highlands, înaintând mult, împinși de setea de răzbunare.

De astă dată, amintirea ei nu a făcut decât să-i stârnească un val de dor îngrozitor. Doamne, să o fi avut alături, să îl atingă, să îi trateze rănilor și să îi țină capul pe genunchi... Însă ea plecase – la depărtare de două sute de ani de el – și slavă Domnului că o făcuse! Lacrimile s-au prelins încet pe sub pleoapele strânse. S-a rostogolit cu greu pe o parte, ca să nu fie văzut de ceilalți.

Doamne, fă să ajungă în siguranță! s-a rugat el. *Ea și copilul!*

Pe la mijlocul după-amiezii, în aer s-a simțit brusc miros de ars, trecând prin fereastra fără geam. Era mai gros decât cel de fum de praf de pușcă, înțepător, aducând o duhoare aproape insuportabilă, care amintea de mirosul de carne frită.

– Ard morții, a spus MacDonald.

Aproape că nu se clintise din locul lui de la fereastră de când se aflau în casa țărănească. Cu părul negru ca pana corbului și plin de praf, dat pe spate de pe fruntea și de pe față numai piele și os, arăta ca un cap de mort.

Ici și colo, pe landă răsunau pocnete slabe. Focuri de pușcă. Lovituri de grătie, trase de ofițerii englezi cuprinși de compasiune, după care nenorocitul îmbrăcat în costum scoțian era stivuit pe rug, alături de camarazii lui mai norocoși. Când a ridicat privirea, Jamie l-a văzut pe Duncan MacDonald stând încă la fereastră, dar cu ochii închiși.

Alături de el, Ewan Cameron și-a făcut cruce.

– Măcar să avem parte de tot atâta îndurare, a spus el în șoaptă.

Așa s-a întâmplat. În a doua zi la fermă, puțin după ora amiezii, au auzit pași grei apropiindu-se, după care ușa prinse în chingi din piele s-a deschis larg.

– Iisuse! a exclamat cineva în barbă, la vederea celor din casă.

Curentul stârnit de deschiderea ușii a agitat aerul cu miros fetid ce plutea peste bărbații murdari, zdrențaroși și mânjiți de sânge, care stăteau întinși sau ghemuiți pe podeaua plină de praf.

Nici nu fusese vorba despre o rezistență armată; oamenii aceia nu aveau atâta putere și oricum nu ar fi avut niciun rost să se opună. Iacobiții stăteau jos, așteptând ca vizitatorul să facă orice dorea cu ei.

Era un maior, foarte proaspăt și elegant în uniformă fără nicio cută și cu cizmele lustruite. După un moment de ezitare, timp în care i-a măsurat pe locatari din cap până-n picioare, a pășit înăuntru, urmat imediat de locotenentul lui.

– Sunt lord Melton, s-a prezentat el, uitându-se în jur ca și cum l-ar fi căutat din ochi pe liderul acelor oameni, căruia se cuvenea să îi adreseze remarcile lui.

După ce i-a aruncat o privire, Duncan MacDonald s-a ridicat încet și a înclinat din cap.

– Duncan MacDonald, din Glen Richie, a început el. și ceilalți – a făcut un gest cu mâna –, foști oameni din armata Maiestății Sale regele James.

– Așa am bănuit și eu, a spus sec englezul.

Era Tânăr, puțin trecut de treizeci de ani, dar avea o ținută care evidenția siguranța de sine a unui soldat încercat. și-a trecut privirea în mod deliberat de la un bărbat la altul, apoi a băgat o mâna sub veston și a scos o foaie de hârtie împăturită.

– Am aici un ordin al Înălțimii Sale, ducele de Cumberland, a spus el. Autorizează executarea neîntârziată a oricărei persoane care se dovedește că a participat la rebeliunea trădătoare recent înăbușită. și-a plimbăt din nou privirea prin încăperea casei de țară. E cineva care își susține nevinovăția față de acuzația de trădare?

Scoțienii au râs discret. Nevinovăție, când încă aveau pe fețe fumul bătăliei, și aici, la marginea câmpului de măcel?

– Nu, milord, a spus MacDonald, schițând un zâmbet.

– Toți suntem trădători. Înseamnă că vom fi spânzurați?

Fața lui Melton a tresărit, străbătută de o scurtă grimă să de dezgust, apoi a devenit impasibilă. Era un bărbat destul de firav, cu oase mici și delicate, dar atitudinea lui trăda autoritatea.

– Veți fi împușcați, a răspuns el. Aveți la dispoziție o oră în care să vă pregătiți.

A șovăit, l-a privit scurt pe locotenent, de parcă s-ar fi temut să nu pară mai generos decât era cazul în fața subordonatului său, apoi a continuat:

– Dacă vreunul dintre voi dorește ceva de scris – să întocmească o scrisoare, poate –, secretarul companiei mele vă va ajuta.

L-a salutat din cap pe MacDonald, s-a răsucit pe călcâie și a ieșit.

A urmat o oră sumbră. Câțiva dintre ei au profitat de ofertă făcută și au primit pene și cerneală, apoi au scris cu tenacitate, și nănd hârtia lipită de hornul înclinat din lemn, pentru că altă suprafață tare nu au găsit. Alții s-au rugat în tacere sau au rămas pur și simplu nemîșcați, așteptând.

MacDonald a cerut îndurare pentru Giles McMartin și Frederick Murray, susținând că aceștia abia împliniseră șaptesprezece ani și

nu trebuiau judecați la fel ca restul. Solicitarea i-a fost respinsă, iar băieții, cu chipurile palide și ținându-se de mâna, au rămas așezați alături, rezemați de perete.

Jamie regreta profund soarta lor, dar și a celorlalți camarazi devotați și soldați viteji. În ceea ce îl privea, se simțea ușurat. Nu mai avea griji, nu mai avea nimic de înfăptuit. Făcuse tot ce putușe pentru oamenii lui, pentru soție și pentru copilul lui încă nenăscut. Chinurile trupești se vor sfârși și va pleca recunoscător pentru a-și găsi pacea.

Deși nu simțea nevoia, ci mai degrabă ca să respecte ritualul, a închis ochii și a început să rostească în gând rugăciunea de căință, în franceză, așa cum făcea întotdeauna. *Mon Dieu, je regrette*¹... și totuși nu regreta; era mult prea târziu pentru a regreta ceva.

O va găsi pe Claire imediat ce va muri? s-a întrebat el. Ori, poate, așa cum anticipa, va fi condamnat la despărțire o vreme? În orice caz, o va revedea; s-a agățat de acea convingere cu mai multă fermitate decât îmbrățișa datinile Bisericii. Dumnezeu i-o dăduse; tot El i-o va readuce.

Uitând să se mai roage, a început să îi evoce chipul înapoia pleoapelor, curbura obrazului și a tâmpelor, fruntea lată și albă care îl îndemna mereu să o sărute, exact acolo, în acel punct mic și neted dintre sprâncene, deasupra nasului, între ochii limpezi, de culoarea ambrei. Și-a concentrat atenția asupra formei gurii ei, imaginându-și buzele ei pline și arcuite și gustul, senzația, dar și bucuria de a o săruta. Sunetele rugăciunilor, scârțâitul penelor pe hârtie și suspinele înfundate ale lui Giles McMartin i s-au șters din urechi.

Melton a revenit la mijlocul după-amiezii, de astă dată însotit de șase soldați, dar și de locotenent și de secretar. S-a oprit din nou o clipă în pragul ușii, dar MacDonald s-a ridicat înainte ca el să vorbească.

– Doresc să fiu primul, a spus el, traversând încăperea.

¹ „Doamne, îmi pare rău...“ - în lb. fr. în orig. (n. tr.).

Când și-a aplecat capul ca să treacă de ușa scundă, lordul Melton a pus o mână pe brațul lui.

- Sir, vrei să-mi spui numele tău complet? Secretarul meu îl va nota.

MacDonald a aruncat o privire spre secretar, iar în colțul gurii i-a apărut un mic surâs amar.

- O listă de trofee, nu-i aşa? Mda, bine, a ridicat el din umeri și apoi s-a îndreptat de spate. Duncan William MacLeod MacDonald, din Glen Richie, a zis, înclinându-se politicos în fața lui Melton. La dispoziția dumneavoastră... sir.

A trecut de ușă și curând, din apropiere, s-a auzit un singur foc de pistol.

Tinându-se strâns de mână când au trecut pragul ușii, băieților li s-a îngăduit să meargă împreună. Restul au fost duși unul câte unul, fiecăruia cerându-i-se să își spună numele pentru ca secretarul să îl noteze. Acesta stătea lângă ușă pe un taburet, cu capul aplecat spre hârtiile pe care le ținea în poală, fără să ridice ochii spre cei care treceau prin dreptul lui.

Când i-a venit rândul lui Ewan, Jamie s-a chinuit să se sprijine pe coate și l-a prins de mână pe prietenul lui, strângând-o cât de tare a putut.

- Ne revedem curând, i-a șoptit el.

Mâna lui Ewan tremura, dar Cameron s-a mulțumit să zâmbească. S-a aplecat și l-a sărutat pe Jamie pe gură, apoi s-a îndreptat și a plecat.

Pe cei care nu puteau merge i-au lăsat la urmă.

- James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser, a rostit el rar, pentru a-i permite secretarului să scrie totul corect. Stăpânul de la Broch Tuarach.

Răbdător, a pronunțat pe litere, apoi a ridicat privirea spre Melton.

- Trebuie să vă cer îngăduință, milord, de a mă ajuta să mă ridic.

Melton nu i-a răspuns, ci a coborât ochii spre el, iar expresia de dispreț distant s-a transformat într-un amestec de uimire și groază.

- Fraser? a făcut el. De la Broch Tuarach?

Cuprins

<i>Prolog</i>	7
---------------------	---

PARTEA ÎNTÂI. BĂTĂLIA ȘI IUBIRILE BĂRBAȚILOR

1. Ospățul familiei Corbie.	11
2. Începe vânătoarea	26
3. Frank și o dezvăluire completă	32

PARTEA A DOUA. LALLYBROCH

4. Bonetă-Sură.....	61
5. Căci Prunc s-a născut nouă	69
6. Îndreptați prin săngele Lui.....	92

PARTEA A TREIA. CÂND SUNT CAPTIVUL TĂU

7. Credința în documente	107
8. Prizonierul onoarei	126
9. Rătăcitorul.	146
10. Blestemul vrăjitoarei albe	160
11. Gambitul Torremolinos	187
12. Sacrificiul.....	199
13. Mijloc de partidă	211

PARTEA A PATRA. DISTRICTUL LACURIOR
 Respect pentru oameni și cărți

14. Geneva	215
15. Urmarea unui accident	242
16. Willie	257
17. Monștri	289

**PARTEA A CINCEA. FĂRĂ PUTINȚĂ
DE ÎNTOARCERE**

18. Rădăcini	303
19. Trecerea în uitare	312
20. Diagnosticul	329
21. Q.E.D.	339
22. Sărbătoarea de Halloween	346
23. Craigh na Dun	355

PARTEA A ȘASEA. EDINBURGH

24. A. Malcolm, tipograf	361
25. Casa bucuriei	386
26. Dejunul târfei	422
27. În flăcări	471
28. Gardianul virtuții	518
29. Ultima victimă a Bătăliei de la Culloden	528
30. Întâlnirea	551
31. Luna contrabandistilor	564